

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το λεγόμενο μνημονιακό μπλοκ έχει ξεσαλώσει. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ευρωζώνη και ΕΚΤ, ΕΕ και ΔΝΤ, έχουν συμφωνήσει και απαιτούν εδώ και τώρα μια **νέα κοινωνική σφαγή** που θα μετατρέψει τους μισθούς σε φιλοδωρήματα και τις συντάξεις σε επιδόματα κηδείας. Και μαζί με αυτό θέλουν τους εργαζόμενους και το λαό στο γύψο. Θεωρούν πως για να γίνει μια απεργία πρέπει να ψηφίζει υπέρ της, μπροστά στα μάτια του εργοδότη ή του καρεκλοκένταυρου προϊστάμενου, τουλάχιστον το 50%+1 των εργαζομένων....Και το ζητάει αυτό η κυβέρνηση του δεύτερου και τέταρτου κόμματος, με συνολικά ποσοστά το πολύ 25% και με τη θεσμοθετημένη κλοπή των 50 εδρών bonus!

Το ερώτημα είναι **γιατί τους κοιτάμε;**

Κανονικά θα έπρεπε να σηκωθούν και οι πέτρες και να διωχθούν νύχτα, αντί να αφήνονται ανενόχλητοι να ασχημονούν, να προσβάλλουν, να τρομοκρατούν και να ληστεύουν την κοινωνική πλειοψηφία.

“Μα μπήκαμε στην προεκλογική περίοδο, δεν είναι ώρα για ξεσηκωμούς και αγώνες, αλλά η στιγμή της ηρεμίας και της νομιμότητας, για να μη τρομάξει ο κόσμος”.

Όποιος νομίζει ότι το δίλημμα είναι “ήρεμοι προεκλογικοί λόγοι ή ηχηρές μεγαλοστομίες και φασαριόζικες πρακτικές” είναι πολύ γελασμένος. Και αυτό διότι το δίλημο που έχουμε μπροστά δεν θα είναι ήρεμο. Στο τέλος του, το μαχαίρι θα έχει μπει πιο βαθιά. Στη διάρκειά του, δεν θα προωθούν απλώς τα νέα μέτρα, αλλά κυριολεκτικά θα ...μας παίρνουν μέτρα. Η προπαγανδιστική τρομοκρατία, καθόλου απίθανο δεν είναι να συνοδευτεί με **κρατικές προβοκάτσιες** και **αλητείες των λεγόμενων αγορών**, δηλαδή του διεθνούς κεφαλαίου.

“Ο κόσμος δεν τραβάει...”, επιμένει το επιχείρημα. Έτσι καταψηφίστηκε στα συνδικάτα, από ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, τουλάχιστον σε αυτή τη φάση, η πρόταση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, για κοινή, συντονισμένη πρωτοβουλία, από όλες τις μαχόμενες δυνάμεις για τρεις γύρους (τις μέρες των ψηφοφοριών στη Βουλή) κοινωνικής αντιπολίτευσης στο δρόμο και γενική πολιτική απεργία για **να ανατραπεί τώρα η κυβέρνηση της κοινωνικής σφαγής**.

Είναι έτσι τα πράγματα με τις διαθέσεις; Είναι **και έτσι** για ένα τμήμα του κόσμου, καθώς επιδρά η αναποτελεσματικότητα των αγώνων και “φαρώνει” η επιθετικότητα του αντιπάλου.

Αλλά **δεν είναι μόνο έτσι...** Όποιος δε βλέπει και τις άλλες τάσεις μέσα στον κόσμο, απλά αναζητεί άλλοθι.

Δεν έγινε η συζήτηση που έπρεπε για τις **επαναληπτικές εκλογές στο Δήμο Καισαριανής**. Ας δούμε σύντομα δύο στοιχεία.

Πρώτον, ψήφισαν μόλις το 50% όσων είχαν ψηφίσει στον προηγούμενο (ακυρωμένο) δεύτερο γύρο. Ταιριάζει αυτό με τη μονοδιάστατη εκτίμηση που ασυλλόγιστα προβάλλεται ότι “στον κόσμο κυριαρχεί απόλυτα η προσμονή από την κάλπη”;

Δεύτερον, ο ΣΥΡΙΖΑ συγκέντρωσε μόλις το 50% των ψήφων από αυτούς που είχε πάρει στον προηγούμενο (ακυρωμένο) δεύτερο γύρο. Ταιριάζει αυτό με τη μονοδιάστατη εικόνα ότι “ο κόσμος πάει σούμπιτος ΣΥΡΙΖΑ” και συνεπώς δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια της η αριστερή κριτική, όσο δεξιά και να πηγαίνει ο

Σταθάκης; Ή μήπως δεν έχει κάποια σημασία ότι σε μια αναμέτρηση μεταξύ υποψηφίων ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, ο κόσμος διάλεξε τον δεύτερο;

Η πολιτική αυτή διεργασία, ήταν (τουλάχιστον) ένα σήμα επιφύλαξης και αντίστασης σε μια διακηρυγμένη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ για **εφαρμογή μιας πολιτικής εντός πλαισίου ΕΕ και κεφαλαιοκρατικής ασυδοσίας, που θα συντηρεί τη φτώχεια για όλους, αλλά θα μοιράζει ελεημοσύνη στους φτωχότερους.**

Αλλά, τι μας έδειξαν τόσο η **αγωνιστική ανάταση σε φοιτητές και μαθητές**, όσο και η μαζική αφύπνιση συνειδήσεων με την **υπόθεση Νίκου Ρωμανού**; Η κοινωνία είδε ξεκάθαρα μέσα από την παραβίαση από το ίδιο το κράτος και την κυβέρνηση ενός ισχύοντος νόμου (εκπαιδευτικές άδειες κρατουμένων), το μήνυμα του **πολιτικού ολοκληρωτισμού** και είπε βροντερά ΟΧΙ, με μαχητικό τρόπο.

Έχει σημασία να διακρίνει κανείς πως η επιθετική τακτική “θάνατος ή ταπεινωτική υποχώρηση για τον Νίκο Ρωμανό”, **ηττήθηκε** κατά κράτος.

Φοβήθηκαν τα χειρότερα.

Η εξουσία γνωρίζει πολύ καλά, δυστυχώς καλύτερα από ότι ο βασικός κορμός της αριστεράς, ότι το κοινωνικό πεδίο είναι εύφλεκτο και ευεπίφορο σε συγκρουσιακές δυναμικές.

Η εκτροπή αυτών των τάσεων σε απλή κοινοβουλευτική εκτόνωση, είναι ένα από τα όπλα του συστήματος, με τη βοήθεια και της θεσμικής συντεταγμένης αριστεράς. Από την άλλη όμως, η εκλογική ευπείθεια ή αναμονή του κόσμου ούτε δοσμένη είναι, ούτε χωρίς όρους. Το ερώτημα είναι αν η αριστερά είναι απλά καταμετρητής τάσεων και δημοσκόπος, κοιτώντας μάλιστα προς το δεξιό άκρο τους, ή ενεργός διαμορφωτής και πυροκροτητής, μαζί με τον κόσμο, των ανατρεπτικών πλευρών τους.

Μια αριστερά που δεν ανταποκρίνεται σε αυτό το καθήκον, είναι τουλάχιστον αναντίστοιχη της σφοδρότητας και της επιτακτικότητας της κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης που διεξάγεται μπροστά στα μάτια μας και θα σφραγίσει την ελληνική κοινωνία.

Ας είμαστε ειλικρινείς και προωθητικά αυτοκριτικοί: Ακόμη και μέσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά, πολλοί βλέπουμε με έκπληξη τις πάνω από δέκα δημοσκοπήσεις αυτού του Δεκέμβρη, που δίνουν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ ποσοστά άνω του 1,2%, τη στιγμή που οι δημοσιογράφοι ούτε καν μπορούν να προφέρουν σωστά το όνομά της.

Με όλη την επιφύλαξη που πρέπει να βλέπει κανείς τα gallors, η εικόνα αυτή και πολύ περισσότερο η εμπιστοσύνη που δείχνουν οι εργαζόμενοι στην αντικαπιταλιστική ταξική πτέρυγα στα συνδικάτα, δεν ταιριάζει με την εντύπωση που έδιναν άσπονδοι “φίλοι” για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην οποία “επικρατεί διάλυση, απογοήτευση, σύγχυση και διασπαστικές τάσεις”.

Είναι ώρα για ένα **κοίταγμα από τα έξω προς τα μέσα**. Διότι η αντικαπιταλιστική αριστερά, ως περιεχόμενο πολιτικής απάντησης και ως κοινωνική κινηματική πρακτική, αποτελεί μια **βαθύτερη ανάγκη, αλλά και υπαρκτή τάση μέσα στα εργατικά και λαϊκά στρώματα.**

Είναι μια πολιτική εικόνα, αρκετά ευδιάκριτη με τις πολιτικές οριοθετήσεις του αντικαπιταλιστικού προγράμματος που θέτει **τα εργατικά δικαιώματα μπροστά, με απαίτηση εξόδου από τους φράχτες του κεφαλαίου, της ευρωζώνης, του χρέους και της ΕΕ.**

Είναι μια **δυναμική που συγκροτείται στους κοινωνικούς χώρους**, καταγράφεται στην εκλογική άνοδο αυτή την περίοδο σε πολλές συνδικαλιστικές εκλογές, αλλά είναι και δυναμικά παρούσα σε ευρύτερες κινηματικές διαδικασίες όπως αυτές ενάντια στην κρατική καταστολή, τον αντιφασιστικό

αγώνα, τη μάχη για τους ελεύθερους χώρους και αλλού. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι σημαία ευκαιρίας ούτε όχημα γενικώς πολιτικής παρέμβασης έξω από αυτό που αντιπροσωπεύει ή τείνει να εκφράζει κοινωνικά και πολιτικά, την **τάση δηλαδή αντικαπιταλιστικής ανατροπής και εργατικής χειραφέτησης.**

Ας μη χαμηλώνουμε τις προσδοκίες. Αν σε ένα αγωνιστή πούμε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δυναμώνει, βγάζει παντού από ένα-δύο εκπροσώπους σε συνδικάτα και Δήμους, άντε και ότι πλησιάζει το 3% στις εκλογές, θα μας πει: “Μέχρις εκεί είστε εσείς; Κρίμα δεν είναι με τόσο αγώνα που δίνετε, αφιερώνοντας τη ζωή σας;”

Η “φιλοδοξία” της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν μπορεί να είναι μια διαρκής αυτόκεντρη μικρο-ανάπτυξη ώστε να είναι ορατή σε κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς. Όσο και αν αυτό αποτελεί αφετηρία. Αντίθετα, ο αντικαπιταλιστικός πόλος, πρέπει να αποτελέσει ένα γονιμοποιό παράγοντα και πολιτική ραχοκοκαλιά σε ένα **νικηφόρο ευρύ κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ανατροπής και λαϊκής νίκης** που θα θέτει τους όρους μιας άλλης αντικαπιταλιστικής πορείας σε σοσιαλιστική και σύγχρονη κομμουνιστική κατεύθυνση.

Αυτή η λογική πρέπει να ακτινοβολείται σε κάθε πολιτική στιγμή, με την αναγκαία μετωπική τακτική. Με το **αναγκαίο μέτωπο** ή συνεργασία για τις ανάγκες της κρίσιμης κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης. Η πρόταση για **ανατρεπτική πολιτική συνεργασία** που έχει καταθέσει δημόσια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπηρετεί αυτή την ανάγκη.

Το συστημικό αστικό μπλοκ, έχει κάνει το άδικο νόμο.

Σταθερότητα για αυτούς σημαίνει να κρατήσουν την εργατική πλειοψηφία και κοινωνία αλυσοδεμένη.

Σε αυτές τις συνθήκες, αριστερά σημαίνει ένα μόνο πράγμα:

Να τους ταραξουμε στην παρανομία. Να πάμε ενάντια στη νομιμοποίηση του καθεστώτος της αδικίας και της εκμετάλλευσης.

Η αξιοβίωτη ζωή, η ελευθερία, η δημοκρατία, μα και η ειρήνη στην περιοχή προϋποθέτουν την αποσταθεροποίηση της μνημονιακής ζούγκλας διάρκειας της ΕΕ, την ανατροπή της σύγχρονης δικτατορίας του κεφαλαίου και των αγορών, την έξοδο από το γεωστρατηγικό ιμπεριαλιστικό πλαίσιο θανάτου.